

DOMOVINA

Izhaja 5., 15. in 25. dan vsakega meseca. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrste. Velja za celo leto 2 gid., za pol leta 1 gid., za četrt leta 50 kr. Naročnina naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Novi car Rusov.

Na vseh svetnikov dan je umrl v Livadiji ob Črnem morji, v južnem toplem delu svoje države, „beli car“ Aleksander III. in zasedel je tron Ruske njegov najstarejši sin Nikolaj II. Jako zamotane, naravnost rečeno, strašne razmere so na Ruskem za vladarja v zadnjih letih. Od vseh strani prežijo cesarju po življenju in zdaj rajni car Aleksander III. ni se peljal nikamor, ne v vozu, ne v železnici, drugače, ko da so vojaki stražili celo prógo od kolodvora, v katerem je stopil v vagon, do tistega, v katerem je zapustil vlak. Potoval je med bajoneti in puškami iz ene palače v drugo. Zakaj?

Na Ruskem je nezadovoljnost z vlado, stara reč. Ker tam nima ljudstvo nobenega državnega, ne deželnega zboru, ampak ker tam v vsem odločuje iz zapoveduje cesar ali „car“, kakor pravijo Rusi, čisto sam, ne da bi klical k sebi in poslušal svete poslancev, kakor pri nas in po drugih zahodnoevropskih deželah, obrača se nezadovoljnost proti caru samemu, kot samovladarju. Pri nas, ki imamo „ustavno“ vlado, t. j. vlado s sodelovanjem poslancev ljudstva („konstitucionalizem“), odgovorna je vlada, namreč, ministri kot neposredni cesarjevi svetovalci, državnemu zboru in kakor doživljamo to večkrat, odstopiti morajo ministri, ako ne svetujejo cesarju in ne vladajo po volji državnega zboru, ki ima pravico dovoljevati davke in vojake.

Tega vsega pri Rusih ni. Tam nima nikdo pravice, vtikati se v vlado. Car je edini gospodar in on še do zdaj ni ljudstvu dovolil pošiljati poslancev k njemu, da bi z njimi vred vladal, izvedel od njih želje in potrebe ljudstva. Kakor se pri nas kaže, je najmenitnejša pravica poslancev, da nadzorujejo vladine pomočnike, namreč, uradnike, da postopajo po postavah pošteno in da se z davki zbrani denarji obračajo v to, kar je državni in deželni zbor itd. določil. To imenujemo nadzorovanje ali kontrolo uprave.

Take kontrole Rusi nimajo. Car jim sam nalaga davke in denarji se potrošajo samo po ukazih cara edinega. Kdo pa caru pove, kaj in kje je potreba kakšnega plačila iz državnih, to je davčnih ali „štibernskih“ denarjev? — Njegovi uradniki, katerih delovanja ne sme ljudstvo soditi in tudi ne more. Vsled tega se je vgnezdilo in vkoreninilo med ruske uradnike — „činovnike“ jih imenujejo Rusi, — skoro neverjetno nepoštenje. Mnogo in premnogo je „činovnikov“, ki z državnimi, to je, od ljudstva mnogokrat s krvavimi žulji pridobljenimi in kot davek plačanimi denarji, krivično svoje mošnje polnijo, ker vejo, kakor Rusi pravijo, da „Bog je visoko, a car daleko“, — da car ne izve lopovstva njihovega. Nepoštenje in krivičnost sega od zadnjega „činovnika“ do najvišjih, tako, da je bil v nepošteno ravnanje pri zalaganju vojaštva z raznimi vojskinimi potrebami v zadnji vojski Rusov s Turki leta 1877. zapleten celo eden

„veliki knez“, to je, od carske rodovine in je bil potem od cara prognan iz Rusije.

Tako vladanje in popolno zaduševanje ljudstva glede naznanila svoje revščine in svojih nadlog, vzbuja v ruskem ljudstvu grozno jezo in srditost nad svojimi „činovniki“ in ker po potu prošelj ljudstvo ničesar ne doseže, ker prošnje do cara ne pridejo, začeli so se mnogokrat puntati. Leta 1825, ko je umrl car Aleksander I., zasledili so zaroto, ki je hotela care sploh odpraviti in ustanoviti vlado z izvoljenimi zastopniki ljudstva, republiko, kakor je na Francoskem od leta 1870. sem. Novi car Nikolaj I., ki je vladal do leta 1855., je pa z železno in kruto roko pobijal in tlačil vsako svobodno gibanje svojih podložnih in klical je mnogo Nemcev v slovansko Rusijo ter jim izročeval mogočne službe. Še dandanes se Rusi s strahom spominjajo groznega Nikolaja I. Za njim je nastopil leta 1855. Aleksander II., oče zdaj umrlega cara Aleksandra III. Nezadovoljstvo je raslo in začela se je prikazati zarota, ki pravi, da je vse v državi „ničvo“, — z latinsko besedo „nihilizem“. — Nihilisti hočejo s silo pokončati vso sedanjo vredbo Rusije, razstreliti vse z dinamitom. Mnogokrat so poskusili umoriti cara Aleksandra II. in mnogokrat so jih zasledili. Smrt na vešalih in prognanstvo v ledeno Sibirijo bila je kazen. Pa leta 1885. usmrtili so nazadnje res cara Aleksandra II. z bombo, ki so jo vrgli pod njegove sanj, ko se je peljal od vojaške parade v svojo palačo nazaj.

LISTEK.

Dobra pomoč.

Spisal Václav Kosmák.

Pri Dohnalu stoji na dvorišči nasproti glavnemu poslopju mala kočica za prevžitkarja.

V sobici je mokrotno, temno in neprijetno. Na postelji leži stara, modra blazina; poleg nje stojita dva doslužena stola, v kotu mal stolec in klop; nad stolom visi križ, dve podobe na steklu in ura; na kamnih stoji skledica in nekoliko piskercev; na okencu lampica, dve steklenici in nekoliko starih knjig. To je cela oprava.

Nekega zimskega popoldne sedel je tam na stolu sključen starček rumenega in suhega lica in čital v starem zakonu. Ura je šla nekako hripavo, od časa do časa zabrnela je muha ali hruška v vrtu z vejico potrkala na okno — drugače je bilo tiho kakor v grobu. Prevžitkar je čital in čital, dokler se mu niso oči zaprle in nagnila osivela glava. Med tem je iztekla stara ura in teželo je udarilo ob zemljo. Starček se je prebudil, zmanil si oči, pogledal na uro, zaprl knjigo, vstal in se oblekel v stari kožušek, posadil si kapico na glavo in šel ven. Vrata je zaprl, vtaknil kljuko v žep in roke sklenivši na hrbtu zavestno korakal čez dvorišče v vrt. Nikdo ni pazil nanj, le stari pes je vstal, ko ga je zagledal, zazeval, se pretegnil in otrešel ter se vlekel počasi za njim. Stari Dohnal ogledoval

je v vrtu bučele, privezal nekoliko dreves h kolom in šel pri zadnjih vratih ven. Šel je za vasjo poleg potoka pod vrbami do rudečega križa. Tam se je vsedel na klečale ter gledal pred se. Po suhem travniku gonil je veter rumeno listje, na poljih zelenelo je žito, kakor kos nade padle z neba, na katerem so stale bele, skoro prozorne meglice. Solnce se je že bližalo zatonu in ovčar je trobil v svoj rog ter gnal ovce domov. Dedek sedel je precej časa, potem pa je vstal, poljubil križ in šel peš čez travnik na drugo stran vasi. Tam stoji lepa hiša — stanuje v njej delavni Prohazka. Dohnal je vstopil v dvor.

Stari Prohazka stal je v veži oprt na palico ter je zapovedoval. „Franček, ta voz dalje pritisni v kolarnico, da ne bo moker, ako bi rosilo; pač nič ne paziš. Ti, Marička, bodeš-li še dolgo gledala? — Oh, dobro mi došel Jožek! Pojdi dalje“, klical je Dohnalu nasproti in mu podaval roko. Stresla sta si je in šla na to v sobo.

Prohazka je že tudi bil prevžitkar, ali pri njem zgledalo je vse drugače nego pri Dohnalu. Imel je lično in prijazno sobico. Njegova starka še je dokaj hitro pospravljala po hiši in imela je vse čisto, da se je svetilo kakor zrcalo. Prohazka je zapovedoval v hiši, kakor da bi bil gospodar, in vsi so ga poslušali. Zahvaliti se je pač moral Bogu, da mu je dal tako mirno starost.

Sedla sta na stol, stara Prohazkova pa je prinesla kruha in soli. Dohnal si ga je vrezal in začela sta se pogovarjati.

„No, zakaj danes gledaš tako žalostno, Jože?“

„Bil sem nekoliko zunaj na travniku pri križu, gledal sem po polji, kako vse vene; rad bi bil, da bi bilo tudi mene že konec.“

„Ho, ho! že zopet klepetaš po svoji stari navadi? Ne pregreši se proti Bogu!“

„Ali prosim te, kako bi ne sovražil sveta, ko sem tako zapuščen? Doma se nihče ne briga zame; kolikokrat moram dolgo čakati na trohico jedi, dokler mi je ne prinesejo, pa še to ni ukusno. Ako pa sem bolan, nikdo ne povpraša, kaj mi je? — nikdo mi ne zmete in ne posnaži; pač pa sem že vsem na poti, ker se ne morem skregati nad njimi. Tako bi bilo najboljšo, da grem, kamor spadam.“

„Tovariš stari, da ti povem resnico, — tega si sam kriv. Zakaj si vse dal svojim otrokom in si nisi ničesar pridržal, s čemur bi se lahko živel in na kar bi še lahko čakali tvoji otroci. Vidiš, jaz sem si dobil pošteno prevžitnico — ko je ne bom potreboval — jo lahko podarim sinu, to nič ne de — pa imam še svoje prosto polje, vrt — vidiš, otroci me spoštujejo in me poslušajo. Ko bi me ne ubogali, ne dal bi jim ničesar, — zato pa se me nekoliko bojé!“

„Pa spoštovali bi nas tudi, ko bi ne imeli ničesar,“ pristavi Prohazkova.

„Amen,“ reče Prohazka. „Moram ti pritruditi, stara, da ne bom imel s teboj prepira.“

„No, tedaj je že pozno,“ vzdihnil je Dohnal. „vse imajo zapisano v zemljiških knjigah — jaz pa stojim tu s praznima rokama.“

Nastopil je Aleksander III. in vladal v duhu svojega očeta. Tudi tega so zasledovali nihilisti. Enkrat je zletela v zrak vsled dinamita njegova obednica, ravno, ko je mislil stopiti v njo in sestri h kosilu. Da bi bil prišel eno minuto poprej, razmesaril bi ga bil dinamit, kakor njegovega očeta. In pred malo leti se je peljal car Aleksander III. iz južne Rusije v svojo prestolno mesto po železnici, ob kateri so po obeh straneh stražili vojaki. Kar počil pod nekim mostom več bomb in večji del carovega vlaka se razletel. Več generalov in drugih carovih spremljevalcev je mrtvih. Car in njegovi sorodniki so ostali. Pravijo pa, da tedaj se je pokvarilo carovo zdravje v toliko, da je zdaj moral umreti, še le 49 let star. Ledvice ali obisti začele so se mu krčiti ali sušiti.

Zdaj torej caruje v Rusiji Nikolaj II. Ljudstvo je že govorilo, da ne bo prišel več nobeden Nikolaj na ruski prestol, ker je starejši brat cara Aleksandra III. z imenom Nikolaj, leta 1865 umrl, mlad. Pa, zdaj le imajo cara Nikolaja. Od njega pričakujejo, da bode dovolil svobodnejše življenje v svoji veliki državi, da ne bode oviral rimokatoliške cerkve, kakor se je godilo pod njegovim očetom, ki je kot car ob enem tudi glavar ruske, tako imenovane „pravoslavne“ cerkve, katera rimskega papeža ne pripoznava, — da bode Poljakom vrnil jezikovo in podelil ravnopravnost z Rusi, — Poljaki so katoliški — in da bode sploh ustanovil tako vlado, da se mu ne bo treba bati ljudstva in se popolnoma skrivati pred njim.

Čas je, da se ruska država prevstroji po evropskem vzgledu. Kako pa se bo dala doseči zadovoljnost tlačenega ljudstva, kako naj se zvrši sodelovanje ljudstva pri vladi tako ogromno velikih dežel, ko se že v Avstriji, ki je mnogo manjša, kaže, da ni dobro vsega na Dunaji združevati ali centralizirati, — to je ravno naloga ruske državniške modrosti. Razdeliti v več delov in zastopov Rusijo, bilo bi menda prav in s pošteno vlado premagal se bo nihilizem!

Nekaj o ravnopravnosti.

O ravnopravnosti govoriti je malokdaj tako primerno, kakor sedaj, ko divjajo naši srditi nasprotniki proti slovenskemu učnemu zavodu v Celji, ko besnijo naši srditi nasprotniki proti slovenskim napisom na Primorskem, če tudi jim je odločno poleg laškega napisa samo drugo mesto. In vse to le zaradi malenkostnih naredb, s katerimi se našim narodnim nasprotnikom ne vzame ničesar, nam pa se odpravi samo kaplja krivic, ki nas tero na vseh potih narodnega živ-

ljenja in gibanja. Če se misli, koliko bridkega truda in koliko navora je nam Slovencem treba, da si izposlušamo samo eno slovensko šolo, ali samo eden slovenski napis, če tudi nam gre po postavi, če tudi ga je iz stvarnih razlogov neogibno potreba, če še le količkaj velja na svetu geslo, šole in napisi so za ljudstvo, tudi če je slovensko. Če pomislimo, da je popolnoma le naravna težnja naše teženje po narodnih šolah in napisih, in bi bilo slabo in nečastno za vsak narod brez takih teženj, čuditi se moramo našim Lahom in Nemcem, ki za-se mnogo več zahtevajo, kakor mi Slovenci, da ženejo toliko hrupa za vsako najmanjše napredovanje našega naroda.

Ravnopravnost imamo samo na papirji, ravnopravnost so mrtve postave, v resnici pa velja moč in pest močnejšega, katero pa vlada zavist in sebičnost. Da, ravnopravnost, škoda da si tako lepa, a sama beseda. Iste dolžnosti iste pravice, lepa načela, ki so pač več vredna, kakor da so samo načela. Ali imajo naši kruti zatiralci, lažiliberalni Nemci večje dolžnosti nego mi.

Mi damo ravno toliko, na Štajerskem, še celo več krvnega davka, kakor Nemci, ravno tako plačujemo državi davke, naša zvestoba do vladarja in domovine je vzvišena nad vsak dvom, je brez madeža in pege, naš narod je krotek in skromen, zadovoljen z drobtinami, ki padajo od državne mize; gledé vseh državnih dolžnosti se ne morejo naši sovražni nam sodržavljanji, ne za pičico več ponašati, ne gledé na to, da njih vedenje v mnogem oziru ni niti nespodtakljivo n. pr. irendentistični slojevi naše države — kaj nam pomagajo vse te naše čednosti in skromnosti. In ko bi se mi kdaj vzdignili tako proti našim sosedom, kakor so se primorski Lahji proti nam Slovencem, že davno bi nas bili raznesli na solčni prah, našim Lahom pa — sreča, če se skrivi las.

Mi Slovenci smo vneti za vse rodove slovenskega debla in iz srca se veselimo, če se Poljakom — vsaj enemu slovenskemu narodu — dobro godi, če se prosto razvijajo njega narodne sile. Oni se veselijo svoje ravnopravnosti, toliko pa tudi smemo zahtevati, da smatrajo našo ravnopravnost za isto, kakor svojo. Kaj bi pomagala narodu štiritisočletna omika, če je pa njegova sedanost gnila in bolna, in samo pozivanje na staro omiko svojih prednikov, ne pove čisto nič in tudi nima nobene vrednosti. Kaj more kdo za to, da je potomec knežje rodbine, kaj more kdo zato, da je Nemeč, Slovan ali Roman. Tisto dobo, ko je bilo dovolj za imenitnost posameznika, če se je mogel pozivati na slavnega ali knežjega deda, je človeštvo že zdavno prebolelo

in gola zopernost je. Znani poljski list nam Slovencem odreka pravico do ravnopravnosti, zgolj zaradi tega, ker nima (?) slavne preteklosti.

Umevno je, pravi tudi „Przeglad“, da se puntajo primorski Italijani zaradi dvojezičnih napisov, neumevno mu je pa seveda, da se branijo brati Čehi proti germanizaciji, in dobro se mu zdi za Čeha izjemno stanje, kar bi seveda bilo greh za Italijane.

Pa hvala Bogu že dolgo vemo, da je „Przeglad“ svojo slovansko čast prodal lažiliberalnemu nemškemu maliku, in v tolažbo nam je, da se brati Poljaki protivijo temu početju, za kar jim gre bratovska hvaležnost.

Država nam naklada iste dolžnosti, kakor Nemcem in Italijanom, zato je pa tudi dolžna dati nam iste pravice. Zato raj se nam vidi čisto naravno, da se preziranje tega načela maščuje nad našo državo, vse narodne prepire bi si prihranila. Sedaj pa, ko da prednost Lahom in Nemcem, je popolnoma umevno, da ti slojevi ne morejo strpeti, če se Slovencem godi malo pravice, in ji naposled nedostaje moči, ali pa poguma krotiti uporne elemente.

Edina sreča avstrijskih narodov je ravnopravnost. In kadar se bode delila vsem narodom v isti meri, bodo potihnil vsi prepiri. In tako bode mir med vsem avstrijskimi narodi po besedi Njega Veličanstva cesarja: „Naredite mir med mojimi narodi!“

Celjske novice.

Vse one č. p. n. naročnike, katerim smo danes pridjali poštno-hranilnični položni listek, prosimo, da blagovole poslati naročnino do prihodnje številke, ker drugače jim bode list ustavljen.

(Okrajni zastop celjski). Rakušev listič slaboglasna „vahta“, zasaja se zopet na okrajni zastop celjski, in kvasi o čudnem slovenskem gospodarstvu, ker bo, kakor pravi, zopet, uže drugokrat treba doklade zvišati. No mi smo poizvedeli, kako je s to zadevo, ter izvedeli, da bo res treba za prihodnje leto doklade zvišati za 1 (en) procent, — od 24 na 25. Pa zakaj? Za to, ker bo na okrajni cesti, ki gre iz Kasaz čez Griže v Št. Pavl, treba novega mostu, ki bo stal, kakor je deželni inženir izračunal, 2000 gl. Znano pa je, da se mostovi ne popravijo zastoj, posebno Celjani še niso nikdar ničesa zastoj napravili. Ker bo toraj teh 2000 gl. treba za most plačati, morajo se doklade zvišati za en procent. Samo za to pridejo prihodnje leto okrajne doklade na 25%. Sedaj moramo pa še nekaj pojasniti: Dokler so vladali v okrajnem

Prohazka je šel po pipo, jo nabasal in našel, potisnil nekolikokrat kapico z jednega ušesa na drugo, pogledal posmehljivo na Dohnala in rekel: „Brate, pusti tožbe, jaz ti pomagam iz zadrege.“

„Ti?“

„Seveda, jaz!“

„In kako?“

„Zvečer, ko se bo že stemnilo, pridem k tebi in ti vse razložim. To je izvrstna misel. Stara, pošlji po troho vina, da pijevo na to.“

Prohazkova je odšla. „Veš, bratec, pred ženskami človek ne sme z vsem na svetlo. Jaz imam svojo Bečo rad — toda ubožica zgubila je vse zobe in tako se ji včasih zgodi, da se ji pri najboljši volji izmuzne kaka beseda, katera bi morala ostati za zobmi. Zato pridem zvečer k tebi; bova sama.“

Prohazkova prinesla je vina, starca sta pila, kadila, se pogovarjala in ko je zvonilo k molitvi, odšel je Dohnal. Ko je odšel, prinesel si je Prohazka z dil majhen zabojček, šel v shrambo, tam roštal med starim železjem, napolnil zabojček, pribil nanj pokrov in ga zvečer v temi zanesel k Dohnalu.

Dolgo sta skupaj govorila. Dohnal je vedno majal z glavo in se protivil. Prohazka pa je govoril vanj, kakor v drevo in končno rekel užaljen: „Na močno mavho močno krpo. Ako nočeš — trpi!“ in je šepal ob palici domov. Dohnal sedel je pri lampici, gledal na zabojček, podpiral si glavo, se praskal po čelu, potem pa udaril na

stol: „Naj bo! To storim! Morda mi Bog tega ne šteje v greh!“

Za nekoliko dnij na to, sedel je Dohnal, ko je prinesla deklica v hišo obed, na postelji.

„Kaj pa vam je, dedek?“

„Mila Marijana, neko slabo mi je. Bodi tako dobra in povej Martinu, naj pride sem, ker imam z njim še nekaj važnega govoriti in skoči k Popelkovim, naj pride Karolina sem.“

Martin in Karolina sta bila njegova otroka. Martin imel je dom po očetu in Karolina bila je omožena na posestvu.

Deklica je povedala, da je dedek bolan in za pol ure bili so že Martin z ženo in Karolina z možem pri njem. Šli so tja nekoliko neradi — bali so se ljudskih jezikov, da niti ne obiščejo bolnega očeta, in zato so šli takoj. Dohnal jih je pozdravil in jim rekel se vsesti.

„Kaj pa vam je, očka?“ — vprašala je hči.

„Nekako slabo in medlo.“

„Ko vedno to žganjico vlivate v se!“ odvrnila je Martinova žena.

„Ko bi mi vedno poslali tople juhe, ne bilo bi mi treba piti žganjice.“

„In kdo vam ne pošilja?“ reče snaha.

„No ti!“ odvrne hči. „Ko bi to bila vedela, očka, da vas tako zanemarjajo — moj Bog, kako izgleda to tukaj — dasiravno imam tri majhne otroke, jaz bi vam sama stregla.“

„No, no, samo ne razjokaj se še,“ vskipela je mlada Dohnalka — „kdo naj bi pogledal za njim, ako ne njegova lastna hči? Jaz — jaz sem tujka!“

Popelka si je iztrkal pipo in se smejal, mladi Dohnal pa je hodil nevoljen sem ter tje.

„Pustite to otroci, pustite!“ rekel je stari Dohnal. „Resnica je, da se niste za-me brigali, kakor bi se morali — ali — vse je pozabljeno. — Glejte, čutim se nekako slabega: dozdeva se mi, da bo kmalo z menoj konec — in vi ste vedar moji otroci — koga imam — nego vas?“

Zato poslušajte. — Prihranil sem si nekaj na stare leta — in vam o tem nisem povedal. Tukaj pod posteljo v tem zabojčku imam to. Ko umrjem, se pravično razdelite s tem po pogrebu.“

„Ali, moj Bog, očka, kaj govorite o smrti?“ vskliknila je Karolina, „vsaj še nas ne smete tako hitro zapustiti!“

„Kako vam to pride na misel! — vi in govoriti o smrti!“ rekla je Dohnalova — vsaj izgledate kakor mišensko jabelko.

„Nehajte s svojim klepetanjem — ženske“ — zamrmral je Martin — „očka je star in ima čudne misli. Rajši idite in mu nekaj boljšega skuhajte. Mi možje ne moremo paziti na take reči. Ako vam, očka ni ugajalo — odpustite: jaz bom skrbel, da bode drugače.“

„Seveda, ti boš skrbel!“ presekala mu je žena. „Ko bi ne bilo nas, umrl bi gladi.“

„Otroci pustite to — vsaj je že dobro. Rekel sem vam, kar sem hotel in sedaj idite na delo.“

„Pa zvečer zopet pridem sem.“

Razločili so se in so šli. Na dvoru so se ustavili in se začudeno pogledovali. „Jaz sem

zastopu Celjani se svojim gospodarskim modrija-
nom Stigerjem na čelu, pobirale so se 25% do-
klade, ko so Slovenci prišli na krmilo znižali
so doklade koj, in ves čas sem, od kar go-
spodarijo Slovenci v okrajnem zastopu
bile so nižje doklade, celo po 21, in 22,
in le lani 24%. Še le letos in to zaradi velikih
stroškov tega mostu, in ker je treba plačati za
zgradbo železnice iz Celja do Velenja skozi pet
let, t. j. še leta 1895. in 1896. po 7000 gl. na
leto, zvišati so se morale doklade na tistih 25
procentov, katere smo pod „slavnim“ Stigerjem
plačevali. Slovenski okrajni zastop celjski mora
zvišati doklade za en procent; mestni zastop
celjski, kjer imajo „Nemci“ z modrim Stigerjem
na čelu, žep v rokah, sklenil je, mestne do-
klade tudi zvišati za prihodnje leto, pa ne za
en procent, ampak kar za (8) procentov, od 32
na 40 procentov. Sedaj pa naj kedo reče, da
„Nemci“ ne znajo bolje gospodariti; če vže treba
zvišati doklade, pa vrežejo kar za 8 procentov.
Kaj pravi sv. pismo: „Hinavec, ti vidiš pezdir v
očesu svojega bližnjega, v svojem očesu pa bruna
ne vidiš!“

(Nemški protesti). Komedije, ktere so celj-
ski „Nemci“ uprizorili zaradi slovenskih paralelk
na celjski gimnaziji, še noče biti konec. Ker vi-
dijo, da sami ničesar ne opravijo in da tudi
„temeljita“ brošura g. dr. Foreggerja noče prav
pomagati, poklicali so druge občinske zastope
na pomoč, da jim pomagajo protestovati. In se-
daj sklepajo občinski zastopi v Gradcu, v Ljub-
nem na Zgornjem Štajerskem, in v Mariboru in
Bog ve kje še, o tem, da se v Celju ne smejo
ustanoviti slovenske paralelke. Stvar je narav-
nost smešna. Kaj pač briga graški in ljubenski
in ptujski občinski zastop, ustanovitev sloven-
skih paralelk v Celji. Kako bi pač vpili Nemci,
ako bi naenkrat ljubljanska ali ktera druga slo-
venska občina protestovala proti temu, da se
recimo v Brucku ali v Ljubnem osnuje gimna-
zija ali realka? Kričati bi na slovenski predrznosti,
která se meša v stvari, ktere jo nič ne brigajo.
Posebno smešni so Mariborci. Na tamošnji
gimnaziji so že toliko let slovenske paralelke,
pa ne vemo, da bi bile še dosedaj pokopale ali
v nevarnost spravile mariborsko nemštvo. Oni mo-
rajo tedaj bolj nego drugi vedeti, da je vse, kar
se govoriči o nevarnosti, ki baje preti nemštvu
vsled slovenskih paralelk, samo puhla fraza, s
ktero se hoče zabraniti, da ne bi dobili Slo-
venci vsaj nekoliko teh pravic, ktere bi morali
imeti.

(Tudi zgodovina je na naši strani). Slo-
venski poslanec je rekel: Če nimamo Slovenci
zgodovine na svoji strani, imamo pa zemljepis.

A kakor se kaže, govori baš gledé celjskega
gimnazija tudi zgodovina za nas. Da se je bila
namreč ustanovila gimnazija v Celji l. 1808, za
to si ni morda zaslug nabrala država, ki bi bila
dala denarje, ali pa morda Nemci z Dunaja, ali
iz Gradca, ali pa predniki naših Nemcev: Dr.
Foregger, Stieger, Rakuš itd., kaj še! Sodnik Ni-
kolaj Lipič v Celju, je bil nabral po kmetih na
Spodnjem Štajerskem 150.000 gl., da se je mo-
gla ustanoviti omenjenega leta sedanja gimna-
zija v Celji. Govorite, nemškutarji, kdo je bil ta
Lipič? Nемец? Kdo je teh 150.000 gl. daroval?
Nemci? Ali je torej celjska gimnazija nemška
posest?

(Učit. društvo za celjski in laški okraj)
zborovalo bode prihodnjič v četrtek dné 6. de-
cembra t. l.

(Tako se godi.) Da svet ni zvedel, kako so
razgrajali Lahoni na Primorskem, zato so skrbeli,
ali pomagali skrbeti tudi oficijelni slojevi. Tako
so zamolčevali celo ali polvladni listi ključ raz-
grajajočih Lahonov: „Živela zedinjena Italija!“
Na drugi strani pa je naznanil vladni brzojav,
da se izvanavstrijski Lahi nič ne brigajo za pri-
morske rabuke. Sedaj pa je znano, da so itali-
janski poslanci rotili vlado, zakaj pripusti poleg
laških — tudi slovanske napise na Primorskem,
dosedaj še vedno na Avstrijskem. V novejšem
času pa so nove rabuke v Balah pokazale lahon-
ske „državovzdrževaloče“ kričače v pravi proti-
avstrijski luči, tako, da ni mogoče ničesar pri-
krivati.

(Poštenost lahonskih listov) je pač „vredna“
laške kulture: Pred nekaterimi dnevi je bila pred
c. kr. tržaškim deželnim sodiščem obravnava proti
obtožencu — Slovencu, ker je baje hranil v svoji
hiši dinamitne patrone. Sodišče je spoznalo to-
ženca nekrivega in ga popolnem oprostilo. Zato-
ženčev zagovornik dr. G. Gregorin je zagovarjal
obtoženca v slovenskem jeziku. Tudi predsednik
je izpraševal obtoženca v slovenskem jeziku. —
Italijanski listi pa to obravnano glede sloven-
skega izpraševanja kar zamolčijo, ker jih je sram,
da bi v Italiji zvedeli, da je v Trstu tudi Slovan
doma, in da so sodne obravnave tudi slovenske.
Človek na to še zini ne bi. Če pa tudi oficijelni
listi italijanski posnemajo in zamolčijo slovenski
značaj obravnave in tako božajo lahonske
želje, kakor je to storila „Adrija“, se pač nehote
vrine človeku misel, da ima vladni list druge
naloge, kakor pa paziti na lahonske želje, po-
sebno še, če gre za malenkostno stvar.

so pri župni cerkvi z vsemi zvonovi. Gospod
učitelj je popeval, godci so igrali na „valdhorne“
in starega Dohnala nesli so pod travnik k ženi.
Ljudje so jokali ob grobu, najbolj Dohnalova —
in stari Prohazka vrgel je tri peščice zemlje na
rakev, si otrl solzo, se obrnil in rekel: „V imenu
Gospoda, umrlega zahvaljujem vas vse nav-
zoče na ljubezni, katero ste mu skazali in ga
spremili h grobu“.

Po pogrebu šla sta Dohnal in Popelka s
ženama v hiško. Dohnal je prinesel kladvo in
dletó ter začel odpirati zabojček. Hotel je to
narediti takoj po smrti dedekovi — ali Popel-
kova ni pustila: poslednja volja je neki sveta
— dolžni smo jo tedaj čuvati.

Ko je odletel pokrov, nagnile so se štiri
glave na zabojček — in ženske so zakričale,
možki pa obledeli.

V zabojčku bile so stare podkove in žebli.
Vzgoraj je ležal papir, na katerem je bilo zapi-
sano: „Kakoršna ljubezen, takošno plačilo!“

Popelka se je smejal in Dohnal ni rekel
ničesar. Dohnalova pa je menjavala barvo, kakor
kameleon in Popelka je plakala.

Povedali pa niso nikomur niti besedice —
in svet jih je hvalil, da so vsaj naposled bili
pridni otroci.

Meni pa je to nekoč pripovedaval na tihem
stari Prohazka in jaz držim to za zobmi, kakor
bi držala to stara Prohazkova.

Poslovenil Krčevinski.

Spodnje-štajerske novice.

(Premembe pri č. duhovščini). Č. g. Ign.
Rom, kaplan v Slovenski Bistrici, je dobil žup-
nijo v Podčetrtek. Č. g. Marko Tomažič, kaplan
v Konjicah, gre za provizorja v Pilštanj. Pre-
meščeni so č. gg. kaplani: Al. Šoba iz Pišec v
Konjice, R. Vaclavik s Sladke gore v Slov.
Bistrici, Ant. Ravšl od Marije Snežne na Sladko
goro, J. Pavlič, bivši provizor v Podčetrtku
v Pišce.

(Premembe pri učiteljstvu). G. J. Benko,
učitelj pri sv. Jurji na Ščavnici, imenovan je
nadučiteljem pri sv. Duhu v tej okolici; g. F.
Gostinčar, podučitelj v Šoštanji, učiteljem v
Grižah in podučitelj g. A. Herzog učiteljem pri
sv. Križu pri Ljutomeru.

(Povabilo), k I. občnemu zboru brajnega
in kmetijskega društva v Grižah, v nedeljo dne
18. novembra 1894., kateri se vrši v društvenih
prostorih g. Jernej Piklovo hiše v Grižah. Zače-
tek ob 3. uri popoldne. Vspored: A. Zborovanje.
1. Pozdrav. 2. Podučljivi govor o ameriški
trti in njenem sajenju. 3. Volitev odbora. 4. Po-
ročilo o stanju društva. 5. Plačevanje letnine in
in vpisovanje novih udov. B. Prosta zabava. Med
posameznimi točkami poje domači moški kvartet
in se vršijo podučljivi govori. K obilni udeležbi
vabi najljubnejše odbor.

**(Poročil se je v farni cerkvi pri sv. Pavlu
v Savinski dolini)** gospod nadučitelj Ivan Zotter,
z gospico Karolino Bauernheim iz Hrastnika. —
Srčno častitamo!

(V Št. Petru v Savinski dolini) vršile so
se v četrtek dne 8. t. m. občinske volitve. Ka-
kor je bilo po vseh „pripravah“ pričakovati,
prodrl je Jože Lenko po domače Martinc sè svo-
jimi „sužnji“. — Da se je tej umetni nemškuta-
riji v tej občini osiguralo životarenje še za dobo
daljnih treh let, kriva je po eni strani pač ne-
odpustna mlačnost sosednjih narodnjakov, po
drugi strani pa čisto neosnovana bojzljivost
domačih, od imenovanega Martinca neodvisnih
posestnikov. Upajmo torej, da se bode ob pri-
hodnjih volitvah edina še ta občina v Savinski
dolini, nahajajoča se v nemškutarskih rokah,
tudi pridružila ostalim slovenskim občinam.

(Občinski zastop v Šoštanji) sklenil je
jednoglasno, da se ima z naprej pri trškem ob-
činskem uradu z vsemi uradi dopisovati in ura-
dovati le slovenski. Tako je prav! Le tako do-
bimo slovenščine zmožnih uradnikov.

(Učiteljsko zborovanje). „Savinsko učitelj-
sko društvo“ zboruje dne 19. t. m. v Št. Pavlu.
„Šmarijsko uč. društvo“ pa tudi isti dan v Šmarji
pri Jelšah.

**(Šmarsko-slatinska podružnica sv. Cirila
in Metoda)** ima svoje letošnje zborovanje v ne-
deljo dne 25. novembra ob 4. uri popoldne v
šmarskeje čitalnici, s sledečim vspeedom: 1. Po-
zdrav in nagovor predsednika. 2. Poročilo. 3. Go-
vor dr. Jos. Rakeža. 4. Vpisovanje novih članov
in pobiranje letnine ozir. doneskov. 5. Volitev
novega odbora. 6. Nasveti. Po zborovanju prosta
zabava in petje. Člane in druge rodoljube, po-
sebno iz šmarskega in rogaškega okraja vabi
odbor najljubnejše k mnogobrojnej udeležbi. Kdor
bi bil po naključju zadržan, naj blagohotno do-
pošlje letnino ali svoj donesek predsedniku, č. g.
Fr. Časl-u.

(Občinski odbor okolice Šmarje), ki je bil
že letošnjo spomlad voljen pri velikem pritisku
in hrušču, je imel svojo prvo sejo v pondeljek
dne 12. t. m. ob navzočnosti političnega komisarja.
Izvoljeni so, kot župan: Jernej Drogenik p. d.
Jager iz Belega, kot svetovalci: Matevž Pišek iz
Dragomilega, Anton Stumberger p. d. Ozima iz
gornjega Belega, Tomaž Zidar iz Ješovca in Ja-
nez Šket iz Belega. Izvoljeni možje so pošteni
zavedni narodnjaki, le jeden izmed svetovalcev
cika nekako na nemčursko stran. Sicer želimo
novemu odboru mnogo uspeha; naj tako vrlo
deluje kot narodna korporacija, kakor odstopivši.

(Za železniško progo Grobelno-Slatino)
bode vzel rogaški okraj 50.000 gl. na posodo.

(Slovenskemu planinskemu društvu) je
dovolił štaj. deželni odbor 100 gl. podpore za
novo pot iz Solčave v Logarjevo dolino.

(Iz Sevnice). Ne samo g. dr. Arthur Kau-
tschitsch dela čast tukajšnjim Nemcem, temveč

vedno pravil, da ima kake plesnive dvajsetice,“
rekel je Popelka.

„Seveda — da bi imel za kaj piti!“ od-
vrnila mu je žena.

Dohnalova potegnila je moža, da bi šel.
Razšli so se. Popelkova pa je šepetala možu:
„Ti — ta Francika slabo ravna s tem dedekom.
Veš kaj? Bodem se prej zanj pobrigala in mu
pošljala — mogoče, da nam dá vse. Jaz vem,
kako moram govoriti z njim!“

In Dohnalova je šla v sobo za možem. „Ti
Martin, ta Karolina je lastna hči in glej — očita
mi, da ne pazim na starega, sama pa se še niti
pragu ne približa. Toda počaj! Jaz mu bom se-
daj stregla in ko uvidi, da imam skrb zanj, dal
bo vse nam in Karolina se lahko obriše.“

Za jedno uro nesla je piskerček kave in
dve žemljici v hiško.

„Dedek, bi-li ne hoteli nekoliko južine? Ne
bo vam to škodilo!“ Dedek je jedel in mlada
gospodinja je potem pometala hiško.

Zvečer prišla je hči Karolina, prinesla je v
ruto ovit pisker z rižovo juho in vkuhano piško
v njej. In tako je to šlo vedno. Dedek je okre-
val, lica so oživela in ko je imel pri sebi otroke
in se z njimi pogovarjal, gledale so mu stare
oči zopet tako veselo kakor prej.

Prišel je advent, prišel božič, — pust —
na potoku je popokal led, sneg se je raztalil
zemlja je zopet ozelenela — ali starček že ni
slišal kukavice. Na veliki četrtek šel je k njemu
župnik s presv. Rešnjim Telesom, pred njim mi-
nistrant s klepetalom in za teden dnij zvonili

tudi njegov koncipijent mu vrlo pomaga. Ko bi bili Vi g. urednik, na dan Vseh svetnikov na pokopališču v Sevnici, pri popoldanskih molitvah, videli bi, da g. koncipijent ne ve, da se med molitvijo pri nas odkrijejo ljudje in mu je to nekdo mogel pokazati s tem, da mu je klobuk potisnil čez glavo, prav do ušes. Morda se bode gospodič zapomnil, da nj dobro ljudi na ta način izzivati. — Naši Nemci naročili so si tudi svojega čevljarja, — pa če pri Nemcih ne bode šival kaj drugega, kakor čevlje, ne bode niti osoljenega kropa opoludne na njegovej mizi. Narodnjaki pozor!

(Žendarm in agent). Iz B. se nam poroča: V eno naših najboljših gostilnic pride gibčen in ličen tujec. V gostilni je bil žendarm. Došli tuji gospod ga prijazno pozdravi in predstavi se kot zastopnik odlične dunajske firme. Govori, kakor čež, dobriča se žendarmu, kateremu je bajé celo bratovščino ponudil. Skupno sta ga pila. Naposled je postajal tujec žendarmu sumljiv; ta hoče domu oditi pod pretvezo, da nema denarja pri sebi. Tujec pa hoče sam plačati in položi petdesetak na mizo. Žendarm kljub temu odide iz gostilne. Agent jo za njim popiha. Orožnik, ki pa ni imel orožja pri sebi, ga vpraša, zakaj je gostilno zapustil. Tujec veli: „Grem še v drugo gostilno vino pokušati!“ V tem trenutku osrči se orožnik, kateremu se je ta tujec že od prvega trenutka sumljiv zdel, in ga zgrabi, rekoč: „Im Namen des Gesetzes sind Sie arretiert!“ (V imenu postave vas pripremem.) Ker se tujec ni mogel ali ni hotel izkazati, kedo da je, pelje ga orožnik v žendarmarijsko vojašnico. Tujec tudi tu ni hotel povedati svojega pravega imena. Orožnik pa pogleda v policijski list; tam je pa našel njegovo ime in sliko. Slepac vjet v zanjke je moral obstati. Bil je to v resnici nevaren slepac, ki je bil že večkrat zaprt in z nova od policije zasledovan. Mogoče, da je celo v zvezi bil z onimi tatovi, ki so te dni kradli po B. in hoteli v cerkev vlomiti. Nek tujec je bil iste dni v bližini B. ukradel par volov, katere je preko Krškega gnal, pa bil ondi že zasačen.

(Ubožni blagajnici na Vidmu) je zapustil ne davno umrli davkar Peterlin v Zatičini na Kranjskem 200 gld., ker je bil v tej fari rojen. Večja volila je napravil raznim pobožnim in dobredelnim ustanovam.

(Nemška sodnija). V Brežicah se je v prejšnjih časih pri ondotnem sodišču spoštovala enakopravnost in se vsaj nekoliko oziralo na slovenščino; zdaj pa ondotni uradniki vse po nemško uradujejo, imajo nemške tiskovine in s slovenskimi strankami tudi v kazenskih zadevah spisujejo le nemške zapisnike.

(Vabilo) na koncert, katerega priredi „Čitalnica v Brežicah“ v korist podružnici sv. Cirila in Metoda v Brežicah, v nedeljo, dne 18. novembra 1894, v „hotelu Klembas“. Vspored: 1. V. G. Brož: „Vse za domovino“, koračnica, svira tambur. zbor. 2. Jos. Vesely: Fantazija iz čeških narodnih pesmi, svira tambur. zbor. 3. V. Parma: „Pozdrav Gorenskej“, valček po slovenskih napevih za glasovir. 4. Dacier-Struhalj: „L' enfant du tour de France“ — tamburaški zbor. 5. V. G. Brož: „Molitev mornarja“, Fantazija za brač solo z varijacijami. 6. L. Sregh: „Serenada“, za brač s spremljanjem glasovira. 7. pl. Zajc Crljenjak: „Hrvaticam“, svira tamburaški zbor. 8. pl. Farkaš: Narodna koračnica iz opere „Prodana nevesta“, tamburaški zbor. Med točkami poje čitalniški pevski zbor. Začetek ob pol 8. uri. Vstopnina 50 kr. Odbor.

(Na Bizeljskem) prodajajo vino (amerikanskih trt) po 30—40 kr. liter. Silno lepa cena; tudi dolnjec ima letos lepo ceno, 25—30 kr. liter; istrijan pa le od 12—16 kr. liter.

(Vinska trgateg) v Konjicah in okolo Maribora je bila letos nekako za eno tretjino slabša od lanske.

(Na Paki) se bode zidala nova farna cerkev.

(Tudi Slovensko-Bistričani) grozijo z ustanovitvijo nemške šole in kličejo „šulverein“ na pomoč. Slobodno! Vsaj bolj nemška, kakor je že ta šola, itak ne more biti, če tudi berlinski „šulverein“ pokličejo na pomoč.

(Cmureški okrajni zastop) se je s pomočjo strokovnjaka, g. Matjašiča, posvetoval, kako bode postopal, da se zopet zasadé vinogradi, katere

je trtna uš uničila v ondotnih krajih, osobito v gorinah pod Muro ležečih.

(Trtno uš) so dokazali v žirovinskih vinogradih in na Kogu pri Ormoži ter na Trški gori pri Ptujih.

(Iz Pilštanja „Martinova nedelja“) Vsako leto bila je „Martinova nedelja“ ne le samo za nas, temveč tudi za druge, vesela nedelja. Letos je vse drugače; velika žalost vseh pilštanskih faranov. Prečast. gosp. župnik Heinrich Verk, ki je deloval za blagor duš 17 let na Pilštanju, vzletel je slovo od svojih faranov. Britkost in žalost, ki smo jo občutili, pri odhodu preč. gosp. župnika, ne da se popisati. Tisočkrat naj gospodu župniku ljubi Bog povrne, kar je nam dobrega storil za dušo in telo, to mu želijo žalostni in vdani Pilštanjčani.

(Ribniška fara) na Pohorju se je letos za vas Lehen (10 posestnikov in 24 hiš. šte. ter 220 duš) pomnožila in šteje 3400 prebivalcev. Radi tega žele dobiti še drugega duhovskega pomočnika.

(Ubogi Prekmurci). Madjari, ki hočejo pohrustati celo velike narode, kakor so Rumuni, Slovaki, bodo naše slovenske Prekmurce kar pozobali, ako jim ne bomo drugi Slovenci priskočili na pomoč. Šole prekmurskih Slovencev so madjarske, in tudi duhovniki niso več domačini, da bi vsaj v cerkvi govorili v slovenščini, če tudi le v prekmurskem narečju. Zdaj bi radi celo v cerkve vpeljali madjarske molitve in pesmi. Prekmurski učitelj Jožef Pustaj v Martjancih je izdal knjigo, v kateri so poleg slovenskih (v prekmurskem narečju) tudi madjarske cerkvene pesmi. Knjiga je seveda pisana z madjarskim pravopisom, naslov ima: „Krcsanszko katholicanszke cerkvene peszmi;“ v njej pa je tudi košček madjarske politike, želja namreč, da bi se ogerski Slovenci kmalu madjarščine popolnoma privadili in slovenščini odvadili. Pisatelj namreč pravi, „ka je zse nej dalecs ono vrjeme, gda mo vszi lahko po obe sinskem jeziki naše domovine dicsili Boga — sz ednim glaszom“.

(Vse preganjajo). Nevošljiv mestni odbornik v Mariboru spodtikal se je celo nad tem, da ima slovenski otroški vrtec pri šolskih sestrah večjo sobo, kakor nemški. Čudaki zavidni! Če je več slovenskih otrok v edinem slovenskem zavodu te vrste v Mariboru, kakor v nemškem otroškem vrtcu, katerih je več; mora se vendar za nje tudi večja soba odločiti. Ta nemška zavist ne miruje.

(Mariborčani) so se tudi oglasili, ker so mislili, da se morajo. Oni ne privoščijo Celju, kar sami že imajo. Zoper svoje slovenske paralele se ti praktiki niso nikoli oglasili, zoper celjsko slovensko gimnazijo so pa svoj glas povzdignili, ne premislivši, da so s tem tako prazno slamo mlatili, kakor vsi drugi spodnje-štajerski nemškutarski kričači v Brežicah, Slovenjemgradci itd.

(Zavijači). V Gradci so hoteli zborovati Italijani v italijanskem jeziku. Policija jim ni dovolila, rekoč, da bi bil zbor dovoljen le, ako bi se obravnavalo v nemškem ali slovenskem jeziku, ki sta deželna jezika. Graški „Tagespošti“ še ta odločba ni ugajala. Ako bi ona imela zbere dovoljevati, bi niti slovenske razprave ne dovolila, češ, na Štajerskem je slovenščina Landessprache, v Gradci pa ni „landesüblich“.

(Slovensko akad. teh. društvo „Triglav“ v Gradci) je volilo dne 9. nov. t. l. sledeči odbor: predsednik: Anton Kunst, stud. med.; podpredsednik: Ferdo Kunej, stud. med.; tajnik: Karl Verstovšek, stud. phil.; blagajnik: Rudolf Weibl, stud. med.; knjižničar: Zmagoslav Kac, stud. med.; gospodar: Milan Papež, stud. med.; odb. namestnik: Makso Hrovatin, stud. iur.

Druge slovenske novice.

(Družbi sv. Cirila in Metoda) so od 20. sept. do 20. okt. t. l. darovali: Gdč. Janja Miklavčič-eva, učiteljica v Kranju, lepo zbirko koristnih knjig; vzorne rodoljubkinje, litijske Slovenke, drugo pokroviteljino v znesku 100 gld., zastopnica jim bo blag. gospa Helena Bevk-ova; podružnica v Kranjski Gori, ki jej je sedaj prvomestnik naš glavni

tajnik, vč. g. župnik A. Žlogar, v svojem letnem donesku 86 gld. tudi 15 gld. kronskih darov, nabranih povodom svojega letnega zborovanja; sl. Gornjesavinjska posojilnica v Mozirju zopet 25 gl.; vč. g. župnik J. Černko, blagajnik vuhred-marenberške podružnice 35 gld., nekaj je letnine, večinoma pa dohodek tombole in znesek nabran v nabiralnici v Marenbergu; vč. g. duhovni svetnik Matej Preželj, župnik v Mavčičah, 5 gld. in gosp. Avg. Kunc v Črnomlju 6 kron, kot III. dobitnik pri kegljanju v podporo naši družbi. — Srčno priporočamo vesoljnemu Slovenstvu našo družbo. Zaupanjem pričakujemo obilih darov. Slovenska požrtvovalnost, kot jo svedočijo n. pr. litijske Slovenke, ki po krajcarjih zbirajo stotake in delavne podružnice, nam daje pogum. Zato kličemo: Bog povrni darovateljem! Bog živi naslednike!

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

(Slovensko gledališče v Ljubljani) ima tudi letos prav izvrstne moči in daje kaj dobre predstave.

(Posojilnica v Litiji) je registrovana. Predsednik jej je g. J. Oblak, namestnik njegov g. Roglič. V odboru so še gg. Zore, Hutter in Damjan. — Omenjeni g. Oblak je kot okrožni zdravnik stopil v pokoj.

(Za nalaganje in odlaganje živine) in ob enem za njen ogled po c. kr. živinozdravnikih, so na Kranjskem v prvi vrsti določene sledeče železniške postaje: Ljubljana, Postojina, Logatec, Litija, Škofjaloka, Kranj, Lesce, Kočevje, Rudolfovo, Kamnik; pa tudi druge postaje, ki imajo za vlaganje potrebne priprave, zlasti v bližini velikih živinskih sejmov.

(Živinoreja na Kranjskem.) V Avstriji pride na 100 ha obdelane zemlje 59 velike živine (konj, goved) in na 100 ljudi 46 glav teh domačih živali; na Kranjskem pa spada na 100 ha obdelane zemlje le 52 glav velike živine, vendar pa na 100 ljudi 53 glav te živine. To razmerje se je zboljšalo od 1880. leta sem. Kranjska zavzema glede živinoreje enajsto mesto v naši državi, kjer pride povprek na 1000 goved 179 konj, na Kranjskem pa le 104 konji. Med 100 ljudi imata na Kranjskem le 2 človeka konja in povprek prideta na vsakega konjskega posestnika nekako dva konja. Na 100 ha obdelane zemlje pride na Kranjskem 45 goved (v Avstriji sploh 49); ima pa Kranjska primeroma premalo krav. Med 1000 govedi je le 372 krav (povprek v državi pa 492).

(V Mokronogu) bode 29. t. m. zbor kranjske kmetijske družbe, ki se bode posvetoval o pridelovanju sladkorne pese na Dolenjskem.

(Krška kmetijska podružnica) ima 22. t. m. občni zbor v gostilni g. Fr. Gregoriča ob 3. uri popoldne.

(Bralno društvo v Krškem) je priredilo 10. t. m. lepo zabavo s petjem, godbo in plesom.

(Iz krškega šolskega okraja.) G. učitelj J. Benedičič na Dobovcu je premeščen v Vel. Dolino, kjer se je g. I. Prhavec službi odpovedal. Na Dobovcu je g. M. Ivanetič zopet službo nastopil. V Leskovcu je imenovana gospa J. Soklič za stalno učiteljico.

(Vremenske opazovalnice.) Na Slovenskem so, kakor poroča najnovejši letnik meteorološkega zavoda na Dunaji, sledeče vremenske postaje, in sicer 1. in 2. reda (opazuje se tudi barometer); na Štajerskem: Radgona (opazuje meščanske šole ravnatelj Schubert), Rogatec (opazuje L. Potočnik); na Koroškem: Bleiberg (opazuje rudniški ravnatelj Matluc, Beljak (opazuje P. K. Stražil), Celovec (opazujeta gg. Seelam in Tiefenthal), Lješe (opazuje A. Waltl), Obir (opazuje J. Mattweber); na Kranjskem: Ljubljana (gospica Serafina Dežman), Moravče (nadučitelj Toman), Hotiče pri Litiji (župnik Azbec), Grm pri Novem mestu (učitelj Lapajne), Krško (ravnatelj Lapajne); na Primorskem: Gorica (gg. Breža, Hrovatin in Seidl), Trst (trgovska in mornarska akademija). — Postaje 3. reda, kjer se barometer ne opazuje, so: Dobrna pri Celji, Rajbelj pri Beljaku, Poreče pri Celovcu, Spodnji Dravberg, Kaplja ob Dravi, Železna Kaplja, Kranj, Idrija, Snežnik na Notranjskem, Leskova dolina, Hermsburg (Mašun vse pri Ložu), Sv. Peter na Krasu, Trnovo na Notranjskem, Kočevje, Černomelj, Kobarid, Ajdovščina, Dol pri Ajdovščini.

(**Katoliško-politično in gospodarsko društvo za Slovence na Koroškem**) imelo je javni shod v nedeljo dne 11. listopada 1894, v gostilni g. J. Müllerja, p. d. pri Vrbanu v Štebnju pri Maloščah. Drugi enaki gospodarski shod pa bode v nedeljo dne 18. listopada t. l. v gostilni g. Val. Štanglina, p. d. pri Mežnarju v Kotmari vasi, začetek ob 3. uri popoldne.

(**Iz Kanala na Goriškem**) se nam poroča, da nameravajo z ondotno sadjarsko zadrugo spojiti še vinarsko društvo.

(**Na Goriškem**) je prav malo slovenskih visokošolcev, in še ti se le počasi šolajo, kar dela veliko skrbi goriškim domoljubom.

(**Gorica dobi slovensko ljudsko šolo**) na mestne stroške. Tako je ministerstvo razsodilo. Lahki se bodo sicer pritožili na upravno sodišče, pa ne bodo nič opravili.

(**V Istri**) se je celó sam deželni glavar uprl zoper dvojezične napise in ministerstvu v tej zadevi precej žaljivo brzojavil. Ali se mu bode kaj zgodilo? Nič. Italjan, Nemeč in Madjar sme nesramen biti, Slovanu pa je le ponižnost dovoljena.

(**Isterske razmere**) so čedalje bolj napete, ker je vlada razkačenim Italjanom mnogo odnehala in se sicer udala v veliki meri. Dvojezični napisi bodo ostali namreč le na tistih sodiščih, kjer so že bili obešeni; takih krajev je pa malo. Kjer se pa italijansko-slovenski (hrvatski) napisi še niso bili napravili, ondi se zdaj ne bodo. To so Italijani s svojo odločnostjo in s pomočjo nemških liberalcev ter slovenstva nezvestih Poljakov dosegli radi tega, ker pravosodni minister ni našel v ministerstvu dovolj podpore. Zavoljo tega so tudi slovenski poslanci zgubili precej zaupanja v sedanje vladne razmere.

(**Podporno društvo za slovenske visokošolce na Dunaji**) prejelo je zadnji čas sledeče darove: G. Ant. Flis, poslovodnja na Verdu pri Vrhniki je poslal 23 gl. 50 novč. Darovali so sledeči rodoljubi: Gosp. dr. Janko Marolt, zdravnik 3 gl., g. Josip Lenarčič, dež. poslanec in veleposestnik g. Gabrijel Jelovšek, župan 3 gl., g. I. Požar, c. kr. zemlj. knjigovodnja 1 gl., g. dr. Rogina, c. kr. pristav 50 n., g. M. Brilej, trgovec 1 gl., g. Fr. Korenčan, gostilničar 1 gl., gospa Ivana Jelovšek 50 n., g. Karol Jelovšek, posestnik 50 novč. zadnja na Brdu, g. Anton Komotar, c. kr. notar 3 gl., g. Josip Verbič, not. uradnik, 50 novč., g. Jurij Fajfar, not. kandidat 50 n. — razun dveh na Verdu vsi na Vrhniki. Dalje so darovali: gospa Marija Kotnik na Verdu 3 gl., gospica Kati Rabič, poštna upraviteljica v Dol. Logatcu 1 gl. in gosp. Tone Flis, na Verdu 2 gl. Slednjič so društvu darovali: G. dr. Ivan Klasinc, dvorni in sodni odvetnik v Gradcu 3 gl., g. Henrik Satter, višji nadzornik avst.-ogerske banke na Dunaju 3 gl., po g. dr. J. Žmavcu, g. Anton Gregorič, posestnik v Ptujju 1 gl. in g. dr. Jak. Ploj, odvetnik v Ptujju 1 gl., veleč. g. France Hrastelj, župnik v Ribnici na Štajerskem 5 gl., po gosp. stud. phil. Janku Mulačku v Ljubljani sta darovala vč. gospoda Anton Koblar, arhivar v Ljubljani 1 gl. in Martin Malenšek, župnik pri sv. Petru 3 gl. — Iskrena bodi hvala vsem imenovanim rodoljubnim damam in gospodom! Bog plati! — Odbor podpornega društva je v mesecu novembru t. l. mej 40 ubogih in vrednih visokošolcev razdelil 156 gl. — sedem prošenj pa je odbil. — Toliko prosilcev na enkrat še nikdar ni bilo, kot v tem mesecu. Kedor torej le količkaj premore, naj daruje imenovanemu društvu. Darove sprejema društveni blagajnik veleč. g. dr. Fran Sedej, c. in kr. dvorni kaplan in ravnatelj Avguštinjeju, Dunaj I. Avgustinerstrasse 7.

Druge avstrijske novice.

(**Državni zbor**) je bil v splošni razpravi s težkim trudom dognal kazenski zakon; kdaj ga bodo pa poslanci še v nadrobni razpravi pretresli in sprejeli, kdo to ve, ker se je podalo toliko popravkov. — V odsekih se je razpravljalo o premembi nekaterih točk obrtnega zakona, n. pr. o krošnjarstvu. — Zadnji čas se je razpravljalo o dovolitvi vojakov za l. 1895. pri čemur so se posebno mladočeški poslanci pritoževali, da se v vojski prezirajo Slovani. — Državni zbor se utegne zatvoriti sredi decembra ali pa raz-

pusitati, ker nikomur ne ugaja. Levica se že baje na to pripravlja.

(**Koalicijsko ministerstvo**), ki je praznovalo pred nekaterimi dnevi svojo obletnico, trudi se s svojimi strankami, kako bi začelo z volilno preuredbo, katero baje sam cesar želi; toda ne pride le za korak naprej, ker so si stranke preveč navskriž.

(**Novi denar.**) Leta 1895. bodo nakovali za 100 milijonov kron v zlatu za zasebnike. Nadalje za državo: za 15 milijonov kron v srebru, za 14,566.200 kron drobiža iz nikla in za 1 milijon kron bronastega drobiža. Skupno torej novega denarja za 150,656.200 kron (za 93,943.000 kron manj kakor lani).

(**Na dunajski tehniki**) se je otvoril tečaj o zavarovanski vedi.

(**Poljska in madjarska zagrizenost**). Ko sta avstrijska in ogerska zbornica izrekli sožalje o smrti ruskega cara, oglasil se je bil Poljak in nekaj Madjarov, da s tem niso zadovoljni. Sramota za dotične!

(**Hrvatska**) stori jako veliko za napredek svojega šolstva. Leta 1894. bode vlada za 7 novih šolskih poslopij potrosila čez 1 milijon gold. Vrh tega je dala vlada pri 34 šolskih stavbah čez 200.000 gold. podpore; občine same so pa postavile 39 šolskih zgradb, za katere so porabile čez 400.000 gold.

(**Po Ogorskem**) potuje Košutov sin, katerega pozdravljajo kot novega rešitelja domovine. Kako more to kralju in cesarju zvesta vlada gledati mirno in z dobro vestjo?

(**Madjarska pravica**). Ruski list je ne davno po pravici očital Madjarom, kakošne krivice delajo svojim nemadjarskim narodom, še večje kakor Nemci Poljakom. V nemškem državnem zboru je med 397 poslanci vsaj 19 Poljakov. V ogerskem državnem zboru pride na 7 $\frac{1}{2}$ milijonov Madjarov 406 madjarskih poslancev na 2 milijona Nemcev 11 nemških poslancev. Rumuni, katerih je več kakor 3 milijone, nimajo nobenega poslanca. Slovaki, katerih je tudi 3 milijone, tudi nobenega ne, Srbi tudi ne, Rusini tudi ne; o prekmurskih Slovencih niti ne govorimo.

(**Ubogi Slovaki**). Slovaki na Ogorskem so zložili 69.000 gold. za ustanovitev slovaške nižje gimnazije v Sv. Martinu Turčanskem, toda Madjari jim ne dovolijo, da bi smeli otvoriti slovaški zavod.

Ogled po širnem svetu.

(**V isterski prepri**) se je vtikala najbrže tudi laška viada v Rimu, dajala menda srčnost isterskim Italijanom, ali celó potuho, na Dunaji se pa menda zanje potegovala. Tako zvestega zaveznika imamo. „Bog varuj Avstrijo prijatelj, sovražnikov se bode že sama branila!“

(**V Italiji**) razsajajo tu in tam zopet anarhisti.

(**Nemci**) so 5. novembra in naslednje dni praznovali 400letnico rojstva nemškega pesnika in črevljarskega mojstra Hans Sachsa, čegar rojstna hiša še stoji v Norimberku na Bavarskem.

(**Na Ruskem**) ste bili te dni žalost in veselje združeni. Bil je pogreb pokojnega cara in nastop vladanja novega cara Nikolaja II., mladega, še le 26 let starega moža, ki se je poročil z Alico Hesensko, katera je prestopila k pravoslavni veri, da je mogla postati ruska carica.

(**V Zedinjenih državah**) severne Amerike je zmagala pri volitvah v ljudsko zbornico republikanska stranka, dočim je do zdaj imela večino demokratična stranka.

(**Vojna med Kitajci in Japonci**) se utegne koncu približevati, kajti Kitajska se čuti premagano in je naprosila evropske države, da bi one za njo milosti prosile pri Japoncih, ki terjajo veliko vojno odškodnino.

Dopisi.

Polzela. (Otvorjenje novega šolskega poslopja na Polzeli). Ako te, dragi čitatelj, pelje pot po lepi Savinski dolini, kreni jo, ko prideš do Savinskega mosta, na desno — proti Polzeli. Uverjen bodi, da, ko prideš v bližino Polzele, z menoj vred vsklikneš. Polzela je v istini biser Savinske doline. Kako prijazno te že od daleč

Gora oljska se svojo znamenito cerkvijo in Miklavžki hrib pozdravljata; kako veličastno se pred teboj Šenek in stara komenda vzdiguje, pod katerima gradovoma se razprostira lična vas Polzela. Ves začuden bodeš pa vprašal zagledavši krasno šolsko poslopje, je li to mogoče? In o slovesnim otvorjenju tega šolskega hrama mi dovoli nekoliko vrstic.

Že nekoliko dni pred to slavnostjo pričelo se je med gospodičnami, gospemi in gospodi, ki so bili izvoljeni v odbor, vneto gibanje in delovanje; v soboto in nedeljo pa je imel vsak član preobil' posla. In ko je zaželjeni trenotek prišel, videl si okrašeno poslopje, enako mladi nevesti v svojem najlepšem kinču. Po sprevedu iz cerkve poda se šolska mladina z gospodi učitelji in mnogo drugega občinstva v prvi razred in druge prostore omenjenega poslopja, kjer je domači gospod župnik z gospodom kaplanom novo stavbo blagoslovil. Še svojim govorom, ki se je oziral večinoma na šolsko mladino, ganil nas je gospod župnik do solz. Žalibog, da mi ni mogoče ta lepi govor, katerega vsaka beseda spričuje le očetovsko ljubezen našega brez izjeme spoštovanega gospoda župnika do šolske mladine in drugih župljanov, popolnoma objaviti. Za gospodom župnikom nastopi gospod nadučitelj in govori roditeljem in starišem tako-le: „Predragi! To krasno poslopje, katero smo ravnokar blagoslovili, postavili ste za one, ki so vam najljubši, postavili ste je za svoje otroke. Vaši otroci bodo se v teh prelepih dvoranah podučevali spoznavati Boga, njemu služiti, njegove zapovedi spolnjevati; učili se pa bodo tudi mnogo drugih znanstev, brez katerih dandanes skoro nihče, tudi najpriprostejši hlapec izhajati ne more.

Oh! da bi ti nauki, ki se bodo v teh dvoranah delili, obrodili tudi najboljši sad. Ta moja želja bila bi najlepša in vam gotovo najljubša zahvala. Zahvaljujem se vaši požrtvovalnosti, brez katere bi ta stavba nemogoča bila; izrekam pa tudi iskreno zahvalo krajnemu šolskemu svetu, osobito gospodu načelniku in občinskemu odboru za ves trud, ki ste ga imeli pri tej stavbi.

Dragi moji! kakor pri vsakej drugi slavnosti, tako nam je tudi danes dolžnost, da se spominjamo našega prevzvišenega vladarja, ki nas vse z enako ljubeznijo ljubi. Mislim, da vam iz srca govorim, ako vas pozivljam, da z menoj vskliknete. Bog živi! Bog ohrani presvitlega cesarja Franca Jožefa! Gromoviti trikratni „živio“ odmeval je po dvoranah in navdušenost in udanost do našega presvitlega cesarja brala se je vsakemu raz obraz, ko smo zapeli prve tri kitice cesarske pesme se spremljevanjem šmarske godbe. Navdušenost občinstva priklopela je do vrhunca, ko se prične tombola. Obilica (130) dobitkov mikala je slehernega, tako, da je zmanjkalo kart. Ni čuda, da so bili vsi prostori prostrane šole prenapoljeni in da nekatere gospe in gospodje celo primerne prostora dobiti niso mogli. Po dokončanej tomboli plesalo se je prav vrolo, in še le zjutraj poslovili smo se prav zadovoljni s srčno željo, da bi se pri nas Slovencih bolj pogosto vršile enake slavnosti.

Iz gornje-radgonskega okraja. Rojaki! Zadnjič sem vam poročal o slavnosti „feuerberkarjev“ v Orehovcih in o jako podučljivem in zanimivem razgovoru, katerega sem imel z Bračkovim „gospo“. Danes vam pa hočem povedati kaj sem doživel, ko sem ji drugo jutro šel pripovedovat, kar sem pri „Hajnji“ videl in slišal. Kakor veste obljubil sem ji, da ji bom nazaj gredoč poročal o moževem počenjanju. A ker je takrat, ko sem se proti domu vračal, že bila tema, sem sklenil, da obiščem drugo jutro zgodaj Bračkovno gospo. Komaj je torej drugo jutro petelin zapel, sem se izkobil iz postelje in šel v Orehovce. Iz orehovskega dimnika se je že kadilo. Ko pridem do grada, sem zopet iskal kako zavetje, kjer bi se skrila, da me Lukolnjak ne vidi. Ker je tam dosti drevja, sem hitro našel prav pripravno drevo. Ena, dva, tri in že sem bil na vršiču. Skoz kuhinjsko okno sem ravno videl v kuhinjo, kjer se je gospodinja okolu ognjišča sukala in pripravljala svojemu možu zajutrek. K njej se nisem upal, ker sem se bal da Bračko vsak čas vstane. Mislim sem namreč, da je Bračko že davno prišel od veselice domu in da mirno počiva v svoji postelji.

Pa kako sem se motil! Kar nakrat začujem tam po cesti od Simenčiča sem neko ukanje. Juhu, hu, huuu! Kako „luštno“ je! Ozrem se tja in kaj mislite koga sem videl? Bračko se je zibal proti domu. Bilo je že ob 7 uri zjutraj. Tako dolgo je bil pri Hajnži. Ni čuda torej, da je bil jako dobre volje. Ko pride do hrama in vidi svojo ženo jo pozdravi, rekoč: No bába, si mi že skuhala zajutrek? Na to ona: Precej dobiš kavo. Kaj kavo? odgovori on. Mi nisi mogla skuhati kisle župe? Saj veš, da imam mačáka, katerega moram potolažiti. Na to ona: Moj ljubi mož, zakaj pa toliko in tako dolgo piješ? Vidiš, danes pa zopet ne boš za nobeno delo; še „cajting“ ne boš mogel brati. On: Kar tiho bodi bába, za delo si ti tukaj; hitro mi skuhaj kisko župo, da potem grem tja gori v gorce na bratev. Preje pa še grem v klet si žejo gasit.

Reksi vzame ključ in se maje proti kleti. Gospa pa začne kuhati kisko župo. Čez četrto ure ga zakliče: Franček, župa je že skuhana. On prileze iz kleti, rudeč ko rak, in se drži z obema rokama ob steno. Kje jo imaš? Sem jo prinesel, tukaj jo bom jedel. Žena mu ustreže in prinese juho v klet. Ko se je najedel, mu žena z milim glasom jame prigovarjati, naj vendar ostane doma, da se naspi in odpočije. A on: Kaj mi boš tukaj pridigovala, kakor kak „pop“. Vedno v cerkvi čepiš in poslušáš tiste „črnuhe“; potem pa misliš, da mi smeš nauke dajati, kakor jih tam oni dajejo. Če mi še jedno besedico zineš, vzamem bikovko in ti tvoj skrivljeni hrbet pomazem, da te duša zapusti, če imaš sploh katero. Žena se zajoče in odide nazaj v kuhinjo. Prerok pa zapre klet, nese ključ v hišo in naroči ženi: Danes bom celi dan tam gori v gorcah, ni mi treba pripravljati obeda. Zato pridno delaj na polju, da bom mogel kmalu kaj prodati. Zvečer pa bom že prikrevsal domov. — Na to vzame palico in jo krene skozi vas proti gorcam. Jaz sem gledal za njim, kako oblastno je meril cesto. Ju—hu—hu huuu! Kako se mi dobro godi! To sem še slišal, potem pa mi zgine iz očíj. Ljudje pa so za njim kazali in si hudomušno v ušesa šepetali: Danes ga zopet ima pod klobukom. — Zdaj pa jaz zapustim svoje zavetje in grem v kuhinjo k gospej. Pred ognjiščem je sedela in imela glavo v roke uprto. Res, vsega pomilovanja ste vredni gospa, jo ogorim. Videl sem in slišal, kako vaš mož z vami ravna. To še nič ni, odgovori ona, zvečer pridite, ko se iz goric vrne. Morebiti bodem še vaše pomoči potrebovala, ako bo preveč razsajal. On ima popolnoma naravo svojega brata, ki je že bil, kakor veste, večkrat obsojen zaradi raznih hudodelstev. Ni čuda, da je tá narava prešla tudi na njegovega sina, kateri še zdaj „študira“ in kašo piha. O moj Bog, zakaj si mi dal takega moža, o moj nesrečni sin, zakaj imaš takega očeta!

Tolažil sem še nekaj časa to nesrečno ženo, potem pa odšel in ji obljubil, da pridem zvečer, ker se je bala svojega moža. To obljubo sem držal in nikoli mi ne bode žal, da sem to storil. Kajti zvečer sem videl tak čuden prizor, da mi bo vedno v spominu ostal. Videl sem namreč, kako je „prerok“ na prasici prihajal iz goric. O tem pa prihodnjič. Črešnjevčan.

Iz Idrije. Kakor običajno priredila je tudi letos v nedeljo 21. p. m. možka in ženska podružnica sv. Cirila in Metoda veselico s sodelovanjem narodne čitalnice in „Del. bral. društva“, katere se je vzlic neugodnemu vremenu vdeležilo veliko število čast. občinstva. Veselica je v vsakem oziru izpadla izvrstno. Zato gre največja zahvala vrlim pevcem nar. čitalnice in „Del. bral. društva“, kakor tudi neutrudljivim tamburašem, kateri so vse točke izvršili v popolno zadovoljnost navzočih. Deklamacije „Oljki“ in „Jeftejeva prisega“ so bile sprejete z velikim navdušenjem.

Pohvalno omeniti je pa tudi gospo Franjo Lapajne, katera se je veliko trudila za veselico, posebno pri razprodajanji dobitkov, kakor tudi gospodične, katere so s precejšnim vspehom razprodajale okusno narejene šopke in trobojnice.

Čisti dohodek veselice znaša blizo 200 kron, kar je gotovo lepa svota za idrijske razmere in najlepši dokaz, kako se tudi delavski stan žrtvuje za milo nam slovensko deco.

V kratkem se namerava prirediti tudi gledališka predstava v prid družbi sv. Cirila in Metoda. Bog daj, da bi se tudi pri istej priložnosti moglo skazati z večjo svoto čistega dohodka za prepotrebno družbo.

Konečno omenim, da je pred kratkem po g. Ivan Lapajne-tu ustanovljena hranilnica in posojilnica bila vknjižena od deželne vlade, ter bode tekem tega tedna začela že delovati.

Zahvala.

Središki rojak, blag. gosp. dr. Ivan Dečko, odvetnik in deželni poslanec v Celju, blagovoli je podariti tukajšnji šoli 25 ekspl. Kosi-jeve brošurice „Stariši, podpirajte šolo!“ z opombo, naj se razdelé knjižice prilično mej stariše naše šolske mladine. Tej želji se je tudi povodom vpisovanja novincev ustreglo in si šteje podpisano šolsko vodstvo v prijetno dolžnost, izreči blagemu podporniku šole v svojem in v imenu obdarjenih starišev najiskrenejšo zahvalo.

V Središči, dne 3. novembra 1894.

Šolsko vodstvo.

Zahvala.

Podpisana zahvaljujem se v imenu cele Spende-tove rodbine za prekrasen spominek, katerega so šent-pavelski farani na grob mojega nepozabljivega, prerano umrlega brata Ivana, bivšega kaplana šentpavelskega, postavili. — Bog jim plati!

Gornjigrad, dne 8. novembra 1894.

(185) 1

Antonija Spende.

Naznanilo in priporočilo.

Slavnemu p. n. potujočemu občinstvu in drugim rojakom, uljudno naznanjam, da sem prevzel

kolodvorsko restavracijo

južne železnice v Ljubljani in jo popolnoma na novo uredil.

Dobiti je vedno sveži obed; točim prava, pristna štajerska, kranjska in istrijanska vina. Pri vsakem vlakcu kava, mrzle jedi itd.

Postrežba točna, solidne cene.

Za mnogobrojni obisk se udano priporoča

(182) 3-1

Franco Kaube, restavrater.

P. n.

Uljudno naznanjam sl. občinstvu, gospodom mi-zarjem, stolarjem itd. itd., da sem z dnem 1. novembra otvoril novo

strugarsko obrt

v Celji, Gledališke ulice (Theatergasse) št. 9

Izdelujem vsa v mojo stroko spadajoča dela fino, okusno, po najnovejših uzorcih. — Prevzemam vsa popravila, spadajoča v strugarsko obrt.

Priporočam se za obila naročila in zagotavljam, da bodem storil vse, zadovoljiti cenjene naročnike hitro in po nizki ceni.

Z velespoštovanjem

Jakob Križman,

(181) 3-1

strugarski mojster v Celji.

Tem potom mojim rojakom prijazno naznanjam, da sem še vedno v moji stari tukajšnji službi in so razne vesti, koje nekteri umazani jeziki po Savinjski dolini trostijo, popolno neresnične.

Zatec na Češkem, 10. listopada 1894.

Peter Mikek,

(186) 1

knjigovodja hmeljske trgovine.

Ob zimskem krmenji v hlevih!

Stroji za pripravljanje krme

Stroji za rezanico

Rezalnice za repo in krompir

Drobeče in mečkalne mline

Stroj za parjenje krme Premakljive štedilne peči s kotlom za živinsko krmo itd.; dalje:

Stroji za robkanje (rušenje) koruze (turšice)

Čistilni mlin za žito (vejevnik)

Trieure sortirni stroji

Stiskalnice (preše) za seno in slamo

na roko, premakljive in nepremakljive izdeluje po najizvrstnejši, priznani najboljši konstrukciji tvrdka

F. MAYFARTH & CO.

ces. in kralj.

izklj. privil.

tovarne za poljedeljske stroje.

livarna železa in parne fužine

Dunaj, II., Taborstrasse št. 76.

(171) 8-3

— Ceniki brezplačno. — Zastopniki in prekupci se iščejo. —

Komi izurjen v trgovini špecerijskega blaga, vešč slovenskega in nemškega jezika v govoru in pismu, išče službe. — Adreso pové upravništvo tega lista. (184) 1

Molitvene bukvice

priprosto, kakor tudi v najfinejših vezih, po vsakršni ceni pri

Dragotin Hribar-ju v Celji

Posobno opozarjamo preč. g. katehete in duhovščino na velik izbor molitvenikov za šolarčke, kakor tudi odrasle.

Solicitator

z dobrimi dolgoletnimi spričevali obeh deželi jezikov in tudi koncepta zmožen, želi službo v notarski ali odvetniški pisarni. Ponudbe upravništvu „Domovine“ v Celji. (147) 2-2

Učenec

(172) 2-2

se takoj sprejme v prodajalnici z mešanim blagom pri Antonu Herzel-u na Studencu (Ig) poleg Ljubljane.

†

Tužnega srca naznanjamo vsem sorodnikom in znancem, žalostno vest, da je naš iskreno ljubljeni oče, soprog, gospod

Josip Kolšek,
mizarski mojster in hišni posestnik

danes ob polu 1. uri popoldne po dolgi boleznini previden s sv. zakramenti, v 70. letu starosti, mirno v Gospodu zaspal.

Pogreb dragoga ranjkega bode v petek dne 16. nov. t. l. ob polu 4. uri popoldne iz hiše, Šolska ulica št. 21, na tukajšnje okoliško pokopališče.

V Celji, dne 14. novembra 1894.

Marija Kolšek, soproga; Vinko, Marija in dr. Josip Kolšek, otroci.

Trgovina Dragotina Hribarja v Celji
priporoča

PRATIKO ZA LETO 1895

na drobno in debelo

➡ Dijaški koledar ➡

Cena 60 kr., se dobi tudi tam.

JAK. HELLER

posredovalna trgovina za hmelj
v Žatecu (Saaz) na Češkem
v lastni hiši št. 233-234. (ustanov. 1860.)

Ob ustopivši hmeljevi dobi se priporočam p. n. gospodom pridelovalcem hmelja v Savinjski dolini za posredno prodajo njihovega hmelja na trgu v Žatecu, in smejo biti zagotovljeni najsolidnejše postrežbe. (117) 20-11